

РЕШЕНИЕ

№ 34

гр. Силистра, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Людмил П. Хърватев

Членове: Анелия Д. Великова
Натали Яс. Жекова

при участието на секретаря Галина Н. Йовчева
в присъствието на прокурора С. Г. Т.

като разгледа докладваното от Людмил П. Хърватев Въззивно наказателно дело от общ характер № 20243400600009 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда №11 от 01.11.2023г. постановена по НОХД №32/2023г., Дуловски районен съд е признал подсъдимия С. Б. Б. за невиновен в това, че на 22.09.2022г. в гр.Дулово, в близост до кръстовището с ул. „Христо Ботев“ и ул.“Байкал“, противозаконно пречил на органите на властта-С С и Г Л, полицейски служители при ОДМВР-Силистра, да изпълнят задълженията си по надзор на изпълнение на правилата по безопасност на движението по пътищата, като не изпълнил подадено полицейско разпореждане първоначално със С.ен, а след това със С.ен и звуков сигнал от полицейски автомобил, по реда на чл.64, ал.3 ЗМВР, да спре управлението от него л.а. „Мерцедес“ рег.№ СС4082АХ за извършване на полицейска проверка по ЗДвП, като не е спрял, а продължил да управлява същия, увеличавайки скоростта му на движение, следван от полицейския служебен автомобил, който продължавал да подава С.ен и звуков сигнал за спиране на водача-престъпление по чл.270, ал.1 НК.

Недоволен от постановената присъда е останал прокурор при РП-Силистра, който счита, че тя е неправилна, а обвинението е несъмнено доказано. Според прокурора първоинстанционния съд неправилно е интерпретирал събраните по делото доказателства, което е довело до неправилни фактически и правни изводи. Предвид на това, прокурорът иска

от въззивната инстанция да отмени присъдата на ДРС и постанови нова, с която да осъди подс.Б. по предявеното му обвинение по чл.270, ал.1 НК. Алтернативно, прокурорът иска въззивния съд да приложи закон за по-леко наказуемо престъпление и признае подсъдимия за виновен по чл.325, ал.1 НК. Представителят на Окръжна прокуратура-Силистра в съдебно заседание поддържа подадения протест и също намира, че ДРС неправилно е приложил материалния закон. Според прокурора, спрямо водача на лекия автомобил-подс.Б. е бил подаден сигнал за спиране, но той не се е подчинил на него и чрез бягство е осуетил полицейската проверка. Ето защо според прокурора правилното приложение на закона изисква постановяването на осъдителна присъда по отношение на подсъдимия, на който да бъде наложено наказание лишаване от свобода към средния размер, като е налице възможност за приложение и на чл.66 НК.

Редовно призован, подс.С. Б. Б. не се явява в съдебно заседание, не се явява и негов представител.

Силистренски окръжен съд на основание чл.314, ал.1 НПК извърши цялостна проверка на обжалваната присъда и след като взе предвид доводите изнесени в жалбата, становищата на страните и доказателствата по делото, констатира следното:

От фактическа страна по делото е установено, че в периода от 20:00ч. на 21.09.2022г. до 04:00ч. на 22.09.2022г., на територията на гр.Дулово се е извършила СПО по линия на безопасност на движението. За целта, свидетелите Л и С били спрели служебния си автомобил на ул.“Байкал“, в близост до кръстовището с ул.“Христо Ботев“. Полицейският автомобил бил обозначен с надписи и сигнална лампа. В около 02:30ч. свидетелите получили сигнал от свои колеги, които били на пост до автогарата, че лице от мъжки пол се качва в лек автомобил „Мерцедес“ и ще премине по ул.“Христо Ботев“. За това лице имало информация, че е употребило алкохол. Полицейският автомобил бил с включени сигнални С.и, а свидетелите Л и С се намирали в него. Подс.Б. преминал с управлявания от него автомобил покрай тях, но не спрял, а продължил движението си по ул.“Христо Ботев“. Свидетелите Л и С го последвали със служебния автомобил, като включили и звуков сигнал. Подсъдимия обаче не спрял, а дори и увеличил скоростта си на движение до 100км/ч. След известно време свидетелите Л и С се отказали да преследват подсъдимия, тъй като по улицата имало множество препятствия, улицата била тясна и е имало вероятност от възникване на ПТП. След като установили собствеността на преследвания автомобил, свидетелите отишли веднага на адреса, където се срещнали с бащата на подсъдимия. Той им заявил, че синът му още не се е прибрал, при което полицейските служители му връчили призовка за подсъдимия. Подс.Б. се явил в посочените в призовката ден и час в ОД МВР-Силистра.

Според въззивната инстанция делото е изяснено от фактическа страна. Правните изводи на първоинстанционния съд досежно липсата на съставомерни признаци на престъплението по чл.270, ал.1 НК са правилни.

В този смисъл протеста е неоснователен.

Въззивната инстанция констатира, че първоинстанционния съдебен акт е непрецизен по отношение изложените мотиви свързани с основанията за признаване на подсъдимия за невинен, което е равнозначно на допуснато процесуално нарушение по смисъла на чл.348, ал.3, т.2, предл.1 от НПК, но тъй като присъдата е оправдателна, а протеста не съдържа възражения в тази насока, въззивната инстанция е ограничена за постановяване на съответния съдебен акт, предвид разпоредбата на чл.335, ал.4 НПК.

Така например, в диспозитива на присъдата съдът не е посочил коя от хипотезите обосноваващи постановяването на оправдателна присъда по чл.304 НПК, е приел за съответстваща на установеното фактическо обвинение.

Впоследствие съдът излага съждения, че в случая са налице предпоставките за приложение разпоредбата на чл.9, ал.2 НК, т.е. касае се за деяние с явна незначителност на обществената опасност, като приема, че действията на подсъдимия представляват най-много административно нарушение.

След това съдът е посочил: „В този смисъл съдът приема, че извършеното от подс.Б. не е доказано престъпление, а евентуално е административно нарушение по ЗДвП, поради което и на основание чл.304 пр.последно от НК същият е оправдан“. Тук съдът обосновава присъдата си с последната предпоставка на чл.304 НПК-деянието не съставлява престъпление, но от приетия изказ „не е доказано престъпление“, може да се приеме и хипотезата на чл.303 НПК, че престъплението не е доказано по несъмнен начин.

В заключителната част на мотивите съдът сочи: „От събраните доказателства, релевантни за делото съгласно чл.14 от НПК поотделно и в тяхната съвкупност, съдът приема, че с горното деяние по безспорен и несъмнен начин не се установява авторството на деянието, не е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението от общ характер по чл.270, ал.1, пр.1 от НК“- втората предпоставка на чл.304 НПК.

И съвсем накрая отново излага доводи, обосноваващи по-скоро приложение на предпоставките по чл.303 НПК- „Поради това съдът намира, че обвинението не е доказано по един несъмнен и безспорен начин, така както го изисква нормата на чл.303, ал.1 от НПК“.

Този хаотизъм в мотивите досежно основанийето за постановяване на оправдателната присъда, както бе посочено съставлява процесуално нарушение, но предвид вида на присъдата /оправдателна/ и липсата на протест в тази насока, въззивната инстанция е ограничена във възможността за постановяване на съдебен акт по чл.335, ал.2 НПК.

Освен това, приемайки, че в случая е извършено административно нарушение по ЗДвП, съдът не е изпълнил вмененото му задължение по чл.301, ал.4 НПК. И тук въззивната инстанция не разполага с процесуална възможност да коригира присъдата, предвид липсата на протест в тази насока, съгласно разпоредбата на чл.337, ал.2, т.4 НПК.

С оглед установените фактически положения по делото, въззивната

инстанция категорично приема, че в случая деянието осъществено от подс.Б. не съставлява престъпление, и достигнатия правен извод от първоинстанционния съд в тази насока е правилен-признаването на подсъдимия за невинен.

По делото липсват категорични данни, че подсъдимия с действия е попречил умишлено и противозаконно на полицейските служители да изпълнят задълженията си по чл.165, ал.2 от ЗДвП.

Спрямо подс.Б. не е подаден своевременно ясен сигнал за спиране от свидетелите Л и С, така както е регламентирано в разпоредбата на чл.170, ал.3 от ЗДвП.

В протеста коректно е цитирано последното изречение на този текст, но това право на контролните органи се тълкува превратно. Действително сигнал за спиране може да бъде подаден от движещ се автомобил или мотоциклет, но сигнал, от посочените в предходните изречения на чл.170, ал.3 НПК. С.ния и звуков сигнал, с които са оборудвани полицейските автомобили не попадат в кръга на тези, посредством които се извършва спирането на ППС. В разпоредбата на чл.170, ал.3, ЗДвП, респ.чл.207 ППЗДвП, законодателят неслучайно е конкретизирал, посредством кои сигнали може да се спират ППС, тъй като единствено те могат недвусмислено да посочат, че действията на контролните органи са насочени към конкретен водач на ППС. С.ния и звуковия сигнал не осигуряват такава сигурност. Приемайки противното, би следвало при всеки повод на включен С.ен сигнал на полицейски автомобил намиращ се на пътното платно, движението от всички ППС да се преустановява. Това е абсурдно, и нерегламентирано от нито една законова разпоредба.

Предназначението на С.ните и звукови сигнали, с които са оборудвани полицейските автомобили, достатъчно ясно е дефинирано от разпоредбите на чл.91 и 92 от ЗДвП. Тези средства единствено осигуряват специалния и безпрепятствен режим на предвижване на МПС, посочени в разпоредбите на ал.3 и ал.4 от чл.91 ЗДвП. Условието и реда за ползване на специалния режим на движение е определен с Наредба №1-141/18.09.2002г.

В конкретния случай свидетелите Л и С дори не са позиционирали служебния автомобил на улицата, по която са очаквали да премине водачът на МПС, който евентуално е извършил нарушение или престъпление, а автомобилът им се е намирал в пресечна улица. Те не са намерили за необходимо и да излязат извън автомобила, а са седели в него, разчитайки единствено на включените сигнални лампи. При този подход на полицейските служители, никоя законова разпоредба не задължава водачите на ППС да спрат. Може би контролните органи са очаквали и, че подсъдимия ще спре, ще си представи документите, ще се изпробва за алкохол и сам ще се санкционира. Естествено това не се е случило, а подобна постановка по скоро би съответствала на сцена от култовия български филм „Опасен чар“, но не и на реална житейска ситуация.

Смущаващо е, че всички разпитани свидетели-полицейски служители, намират, че С.ния сигнал на служебния автомобил задължава водачите на

ППС да спират, тъй като това е индичия за непознаване на правомощията си и предпоставка за злоупотреба със служебно положение.

Последващото движение на служебния автомобил с включен С.ен и звуков сигнал зад автомобила управляван от подсъдимия, също не е равнозначно на подаден ясен сигнал за спиране, насочен към конкретно ППС. В такава ситуация по силата на чл.104, ал.1 ЗДвП, водачите на ППС са длъжни да осигурят достатъчно място на пътното платно за преминаване на МПС със специален режим, а при необходимост да спрат, но с една определена цел-да осигурят безпрепятствено преминаване на този автомобил. В случая свидетелите Л и С със служебния автомобил изобщо не са успели да се приближат до автомобила на подсъдимия, за да се създаде именно ситуация на възпрепятстване на движението им. Ускорявайки скоростта си на движение /очевидно в нарушение на установения режим на позволена скорост в населено място/, подсъдимия се е отдалечил от служебния автомобил и по никакъв начин не е възпрепятствал неговото движение.

Неясна е идеята заложена в становището на протестиращия прокурор, че позоваването от първоинстанционния съд на разпоредбата на чл.207 ППЗДвП, в „случая е неотнормо и некореспондиращо с конкретната фактическа обстановка и конкретното поведение на подсъдимия в нея“, тъй като свидетелите Л и С в тази ситуация са участвали в СПО. Правомощията на контролните органи по чл.165, ал.2 ЗДвП, не са в сила само при осъществяване на СПО, а провеждането на такава с нищо не ангажира и задължава гражданите с определено поведение.

Въз основа на горното, въззивната инстанция се солидаризира с извода на първоинстанционния съд, че с деянието си подс.Б. не е осъществил от обективна страна състава на престъплението по чл.270, ал.1 НК. При това положение коментар за субективната страна на деянието е безпредметен.

Несъстоятелно е и алтернативното искане в протеста, а именно въззивната инстанция да признае подсъдимия за виновен по чл.325, ал.1 НК. Това искане се основава на две твърдения, че се касае за престъпление, което е по-леко наказуемо и, че в обстоятелствената част на обвинителния акт се съдържа информация за всички съставомерни признаци на престъплението „хулиганство“ по чл.325, ал.1 НК. Прокурорът удобно е пропуснал да посочи конкретно кои са тези съставомерни признаци и елементи. Такова обвинение не е предявявано на подсъдимия, а и прокурорът не конкретизира, кои са тези действия на подсъдимия, които са непристойни, грубо нарушаващи общественния ред, и с които се демонстрира явно неуважение към обществото и неговите порядки. Ако това е управлението на МПС с висока скорост в населено място, то тогава данните са по-скоро за деяние по чл.325, ал.3 НК, което обаче е по-тежко наказуемо, с оглед на предвидената кумулативна санкция по чл.37, ал.1, т.7 от НК. Разбираемо представителят на Окръжна прокуратура-Силистра в съдебно заседание не излага позиция във връзка с това искане.

Ето защо въззивната инстанция намира, че постановения първоинстанционен акт следва да бъде потвърден изцяло.

Водейки се от тези си съображения и на осн.чл.338 НПК, Окръжния съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №11 от 01.11.2023г. постановена по НОХД №32/2023г. на Дуловски районен съд.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____